

ogsaa i Egenkab af Bestyrer for Museet, og dette er anerkjendt af Udvalget, og jeg troer derfor, at det ingenlunde alene er paa Mandens almindeligt anerkjendte og udmærkede Dygtighed, at der fra Ministeriets Side er appuleret, hvortimod naturligtviis denne hans Egenkab heller ikke kunde være Noget, der kunde tilraade at vise sig mindre billig mod ham, end man ved tidligere Leiligheder har viist sig her i Thinget i lignende Forhold. Hvad derimod angaaer den anden Embedsmand, da staaer Bestemmelsen for ham og Forslaget for hans Bedkommende, saaledes som det af Udvalget er blevet antaget, vistnok i Forbindelse med Loven; men det staaer netop efter min Formening i meget god Harmoni med hvad der indeholdes i Loven, og hvad man gif ud fra som Meningen ved Lovens Givelse, og som ikke kan være den ærede Rigsdagsmand ubekjendt. Der findes jo nemlig i Slutningen af § 3 den mærkelige lille Tilfætning, der foranledigede næsten ligesaa mange Udtalelser som nogen af de andre Paragrapher: „det forbeholdes iøvrigt nærmere at ordne dette Forhold ved de aarlige Finantslove, forsaavidt Saadant maatte vise sig nødvendigt“, og det blev fra min Side paa det Allerbestemteste udtalt, baade her i Thinget og i det andet Thing, og det blev erkjendt fra alle Sider, ogsaa fra Udvalgets, at denne Tilfætning var af en meget stor Betydning, idet det ikke kunde nægtes, at et saadant nyt Princip som det, der indeholdtes i § 3 angaaende Foreningen af flere Embeder, hvad Mening man end ellers kunde have om Bærdien, Hensigtsmæssigheden og Nytten af dette, der nu for første Gang blev introduceret i Lovgivning, meget let vilde kunne have saadanne Ubilligheder til Følge, som Rigsdagen selv paa ingen Maade kunde ønske skulde komme frem, og som det derfor allerede i Forveien vilde sjerne Frygten for ved en Antydning af, at Sligt kunde forekomme og i saa Tilfælde vilde blive taget under nærmere Overveelse ved den paagældende Finantslov. Det er nu netop et saadant Tilfælde, som her foreligger. Det var efter Ministeriets Opfattelse af den her omhandlede Embedsmands hele Stilling og efter hele Bestyrelsen af den Gage, der blev ham tillagt,

da han indtraadte som Underviisningsinspektor, og som traadte istedetfor en anden Gage, som han dengang havde i en anden Egenkab, at Gagen blev saaledes bestemt, at det var klart, at der kun blev givet den denne Størrelse, fordi det forudsattes, at den var et ligefremt Tillæg til en anden Gage, og at det derfor vilde være haardt for ham, netop da denne Gage var saaledes bestemt fra den første Begyndelse af, om man vilde halvere den i Kraft af denne Lov, selv om han ikke kom til at lide et ligefremt Tab derved, idet han dog paa den Viis blev aldeles berøvet den Fordeel af en Forhøielse i Lønning, som i det Hele var tilstgigt ved Loven. Det var — jeg kan sige det med fuldkommen Bestemthed — endogsaa netop denne Mand's Stilling, der ganske specielt dengang foresvævede mig, da Spørgsmaalet blev bragt frem. Det blev saa udtrykkelig udtalt, og jeg troer, at Ministeriets Forslag er i den fuldkomneste Overensstemmelse dermed, og at man ikke kan sige, at der er gjort nogen vidt dreven Anvendelse af den Reservation, som blev tagen, siden den har indskrænket sig til denne ene Mand. Jeg haaber derfor ogsaa, at den ærede Rigsdagsmand vil betænke sig paa at komme frem med et Forslag i denne Retning, og under alle Omstændigheder haaber jeg, at det ærede Thing vil forfaste det, hvis det skulde komme frem. Hvad iøvrigt den Lov angaaer, om hvilken der her har været Tale, saa er det visseelig en Lov, som i mange Henseender har havt sine meget gode Virkninger, og jeg troer, at de Paagældende i det Hele taget maae være meget tilfredse med, at Loven blev sat igjennem og antaget, saaledes som den blev det, af Rigsdagen. Men saameget er imidlertid vist, at det ikke har været en Lov, som har været let strax at bringe i Anvendelse, og navnlig har det ikke været let at komme til at see klart, hvorledes den skulde fortolkes paa de mange enkelte Tilfælde. Derom kan det ærede Udvalg bedst dømme, som har set idetmindste en Deel af de forskjellige Overraskelser, som i den Henseende have fundet Sted, og som ere blevne det meddeelt af Ministeriet, og der har naturligtviis været Meget, som ikke behøvede at komme frem for Udvalget; det vil deraf kunne sees, at det